

Στὸν Ἅγιο Πορφύριο

Ὁ ἐκλεκτὸς φίλος κ. Εὐστάθιος Γιαννῆς , Θεολόγος καὶ ἀγιογράφος, εἶχε φιλοτεχνήσει πολὺ μετὰ τὴν κοίμηση τοῦ Γέροντος Πορφυρίου, τὸν Γέροντα σὲ σύνθεση πὸν τοὺν πλαισίωσαν ἀριστερὰ τὰ Καυσοκαλύβια καὶ δεξιὰ ὁ λόφος τῶν Καλλισίων. Τὰ θεμέλιά μας, ἄλλωστε, κατὰ παράδοξο τρόπο, καθὼς λέγει ὁ ποιητὴς (Ὀδυσσεὺς Ἑλύτης), βρίσκονται στὰ βουνά...

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ὀσιακῆς ἀναγνώρισης τοῦ συνέθεσε τὸ ποίημα «Στὸν Ἅγιο Πορφύριο» πὸν ἀκολουθεῖ καθὼς καὶ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου. Φαίνεται σὰ νὰ ἐφαρμόζει τὸν ὀρισμὸ τῶν δύο τεχνῶν, τῆς ποίησης καὶ τῆς ζωγραφικῆς, πὸν δίνει ὁ Λουκιανὸς στὸ γνωστὸ τοῦ ἐπίγραμμα: «Ζωγραφικὴ ἐστὶ σιγῶσα ποίησις, ποίησις δε φθεγγομένη ζωγραφικὴ».

Εὐχαριστοῦμε τὸν κ. Γιαννῆ γιὰ τὴν παραχώρηση νὰ δημοσιευτοῦν καὶ τὰ τρία (ἀγιογραφίες καὶ ποίημα) στὴν ἴστοσελίδα τῆς Ἐπιτροπῆς μας.

Ἀλέξανδρος Μ. Σταυρόπουλος

Τροπάρια δὲ θὰ σοῦ συντάξω – δὲ γνωρίζω
νεοφανῆ ἅγιέ μου Πορφύριε καυσοκαλυβίτη·
μὰ θὰ σοῦ ἀγιογράψω ἐκεῖνο τὸ τραγούδι
πὸν φύτρωνε στὴ ρίζα τῆς καρδιᾶς σου
καὶ χρωμάτιζε τὸν κόσμον μὲ τὸ φῶς
τοῦ νεογέννητου πρωῒνου
καὶ μὲ τὴ μολπή τῆς ἀθωότητος.
Ἦσαν ἀλήθεια ποιητὴς Γέροντά μου
γιατ' ἦσαν ἀλήθεια Ἅγιος.
Καὶ σ' ἄκουσα κάποιες φορὲς νὰ τραγουδᾷς
σὲ «ξένον ἄκουσμα»
ἐκεῖνο τὸν ὕμνον τῆς Ἀγάπης

πού δὲ γνωρίζει μέτρο
οὔτε φυλὲς κί' ἐπιδερμίδες
κί' οὐδὲ ὀρθοδοξίες·
μονάχα – ὡς ὁ Παλαιὸς τῶν ἡμερῶν –
ἀνοίγει διάπλατα τὶς θύρες νὰ ὑποδεχθεῖ
καὶ νὰ ξενίσει
τὸ ἅγιο πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου...
Αὐτὸ τὸ τραγούδι σου θέλω ν' ἀγιογραφήσω
γιὰ τὰ ἐγγόνια μου
ἅγιε ποιητὴ τῶν Καλλισίων!

Στάθης Γιαννῆς
Ἰανουάριος 2014